

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Λισίων

Ἀριθ 32

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 5ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ Δραχ. 2

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ " Φε. χρ. 2

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Πολλά παράθυρα ἠνοιγόnton ὅταν διήρχετο ὁ νεαρὸς μουσικὸς καὶ πολλὰ βλέμματα τὸν ἠτένιζον Ἄλλα τὸ προσφιλὲς βλέμμα τοῦ ἀνέμενε δὲν ἐφαίνετο ποθενά. Ἐφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ διήρχετο ἄλλας πόλεις, μὲ τὸ τραγοῦδι εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ τὸν πόνο στήν καρδιά. Κάποτε, ἕνα μεσημέρι, ἐκάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο τοῦ ἦτο εἰς ἕνα στενὸ μονοπάτι—δὲν γνωρίζω τοῦ ἐπήγγαινε—καὶ ἀνεπαύετο. Κοντά του τὸ ποταμάκι ἔτρεχε σιγαλά, καὶ ἦτο τόσο ξάστερο, ὥστε μποροῦσε νὰ κυτταχθῇ κανεὶς μέσα ἐπάνω εἰς ἕνα καθρέπτην. Ἐκεῖ καθήμενος ἐσκέπτετο. Καὶ τὸν βαθὺν του συλλογισμὸν διέκοπτε κανὲν φύλλον ἰτέας τοῦ ἐπιπτε σὸ πρόσωπόν του.

Φαντασθῆτε δὲ πόσον ἦτο σκεπτικὸς, ὥστε δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν ἐνὸς διαβάτου, ὅστις τῷ ὠμίλησε δύο φορές.—Ἀἰ, κύριε! ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του καὶ εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον ὀλίγον παραδόξον ὑψηλόν, μὲ πολλὸ ὑψηλόν, ἀδύνητον, μὲ μεγάλην βίνα καὶ ὅσα τὰ ὀποῖα συνηγωνίζοντο τὴν βίνα του Ὁ ἄγνωστος κυττάζων τὸν νέον ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ στόμφρον.

Δύο διαβάται π' ἀπαντῶνται σ' ἔρημον μονοπάτι γίνονται φίλοι. . .

Καὶ ἐγὼ εἶπεν ὁ Πέτρος ἐγερθεὶς αἰφνιδίως ἔχω ἀνάγκην φίλου νὰ τὸν ἀγαπήσω μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ. Γιατὶ ἡ ἀγάπη νοιώθω ὅτι πλημμυρίζει τὰ στήθη μου καὶ δὲν ἔχω τοῦ νὰ τὴν δώσω. Ὁ ἄγνωστος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐξηκολούθησε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον.

Δύο διαβάται π' ἀπαντῶνται σὸ μονοπάτι Πόσα ἔχουν νὰ ποῦνε! γιατί μόνο καρδιά πλη-

[γωμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην, γυρίζει σὲ μονοπάτια ἐρημικά. . .

Ὁ Πέτρος πλέον δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ μὲ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τῷ λέγει—Πέ μου ποῖος εἶσαι σὺ ὁ ἄγνωστος τοῦ βρέθηκες σὸ μονοπάτι γὰρ νὰ χύσης βάλαμο στὴ ψυχὴ μου, τοῦ ζητάει μίαν χαμένη ἀγάπην τόσο καιρό. Ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι, εἶσαι ἀδελφός μου καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιατί ἂν ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα εἶμαι πτωχός, μόνο ἀπὸ ἀγάπην εἶνε ἀστείρευτα τὰ στήθη μου.—Ἀἰ, φιλαράκο μου λέγει ὁ ἄγνωστος

μὲ μοναδικὴ ἀταραξία, ἀπὸ τὴ φωνὴ σου φαίνεται ὅτι κάποιον πόνο ἔχεις στὰ στήθη σου, ἀλλὰ γὰρ ὅλα ὑπάρχει γιαιτρικό.

—Μόνο γὰρ τὸν δικό μου πόνο δὲν ὑπάρχει γιαιτρικό κανένα.—Ὅλοι ἔτσι λένε γὰρ τὸν ἑαυτὸν τους ἔτσι ἔλεγα καὶ ἐγὼ πρῶτα, ἀλλὰ ἡ πέτρα μ' ἐδίδαξε ὅτι ὅλα θεραπεύονται, ὅλα ξεχνῶνται. Μ' ἐλγισμόνησε μίαν ξανθὴ π' ἕκαμα ὄρκο σὸ ὄνομά της καὶ δὲν ἔχασα τὴ ζωὴ μου γι' αὐτό, ὅπως ἔλεγα πρῶτα.—Ἄν μὲ ξεχάσῃ τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ πεθάνω. Καὶ ὅμως σ' ὀρκίζομαι ὅτι πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ δὲν πέθανα ἀκόμη. Δὲν βαρύνεται νὰ σκοτίζεται κανεὶς γὰρ τὸν ἔρωτα. Ἐνῶ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃ καλά ὅτι ἡ γυναικεία καρδιά ἀλλάζει κάθε ὥρα καὶ στιγμή. Ὁ Πέτρος ἐπειράθη νὰ διαμκρυρηθῇ μὴ συμφωνῶν οὐδόλως μὲ τοὺς λόγους τοῦ ἀγνώστου ἀλλ' οὕτως ἐξηκολούθησε ζωηρότερα.—Μὴ μοῦ λὲς γὰρ γυναῖκες διότι τῆς ξέρω καλά. Πολλὰ ἐτράθηξεν φιλαράκο μου ὁ Γιάννης Διδασκτής—Γιάννης Διδασκτής λέγομαι—ἀπὸ τῆς γυναῖκες. Ἀπὸ βουλευτῆς τοῦ εἶμουν χάριν τῆς ἰδιοτροπείας μιᾶς κυρίας—φρίττω καὶ ὅταν τὸ λέγω—ἔγινα κύριε σκουπιδιαρῆς, καὶ ἐσάρωνα τοὺς δρόμους διὰ νὰ ἐκτελέσω ὡς νέος Ἡρακλῆς τοὺς ἄθλους τοῦ μου ἔθεσε ἡ γυναῖκα! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ νυμφευθῇ κάποιον ἄλλον καὶ νὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια ὅταν μ' ἐβλεπε στὴ δεινροστομία! Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε εἶπῃ τὴν ἱστορία καὶ σὸ προκομμένο σύζυγόν της διότι μὲ ἐκυττοῦσε καὶ αὐτὸς μὲ ἀρκετὴ εἰρωνία καὶ πολλὰ χάχανα ἤκούον ὁ εἰς τὸ Ζάππειον εἰς βάρος μου.

Μίαν δὲ ἡμέραν ἡ κυρία αὐτὴ, ἐνῶ ἐγὼ διηρχόμην, ἔλεγε δυνατὰ εἰς τὸν σύζυγόν της, ὥστε νὰ τὰ ἀκούω—Τὶ σκόνη. Οὐφ αὐτοὶ οἱ σκουπιδιαρεῖοι! Μοῦ ἤλθε τότε κύριέ μου νὰ σηκώσω τὸ πανέρι ἐνὸς φυστικά, καὶ νὰ τὴν γεμίσω φυστικία ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ὀνύχων!—Ἄχ! ἡ δική μου ἀγάπην δὲν ἦτο τέτοια καὶ Διδασκτής. Ἡ κόρη τοῦ ἐλάτρευα εἶχε καρδιά, τοῦ δὲν ἄλλαξε ποτὲ τὸ παλθὸ αἴσθημα—Γυναῖκα δὲν ἦτο;—Ὅχι! ἦτο ἄγγελος. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῖον ἀστερίνον κῆπο αὐτὸ τὸ λουλουδί ἐπεσε στὴ γῆ. . . Νὰ κυτταξῇ τὴν εἰκόνα της καὶ πέμου ἂν δὲν εἶνε ἄγγελος ἀληθινός. Καὶ συγχρόνως τῷ ἔδωσε τὴν εἰκόνα της. Ὁ Γιάννης Διδασκτής τὴν κυττάζει καὶ ἀρῆνει νὰ τοῦ πῆσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τὴν ἦτο ἡ ἐκπληξίς του. Καὶ μόλις κατορθῶν νὰ ψιθυρίσῃ—Ἀὐ. . . τὴν ἄ. . . γαπᾶς;—

Ναί, αὐτὴν λατρεύω μὲ ὄλη μου τὴ καρδιά—
Αὐ...τὴν;—Ναί, ναί, ἀλλὰ γιατί εἶσαι ὠχρὸς;
Ὡ Θεέ μου; Τί συμβαίνει λοιπόν.—Αὐ...τὴν;—
Πέμου γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ποῦ λατρεύεται στὸ μο-
ναστήρι ποῦ εἶνε δέκα βήματα μακριὰ μας, γνω-
ρίζεις τίποτε γι' αὐτὴν;—Αὐ...τὴν ἀγαπᾷς;

Ἡ σκηνὴ ἦτο τόσο δραματικὴ ὅσον καὶ κωμικὴ.
Ἄφ' ἐνός ὁ Πέτρος τρελλὸς ἐκ τῆς ἀγωνίας ἀνα-
μένων ἀπάντησιν, ἀφ' ἐτέρου πάλιν ὁ Γιάννης δι-
δακτὴς μὲ τὰς χεῖρας κρεμασμένας ὡς παραλύτους,
μὲ τὴν κεφαλὴν ῥιγμένην πρὸς τὰ ἔμπροσ ψιθυρί-
ζων—Αὐ...τὴν...—Πέμου γιὰ ἀπολαύσεις ἐπὶ ἐπι-
θύμησες, μιὰ λέξι διότι ἡ ἀμφιβολία μὲ φρονεῖ;
ζῆ;—ζῆ.—Ποῦ εἶνε κ. Διδασκτῆ, πῶ εἶνε, τῷ
λέγει, μετὰ συγκινήσεως. Ὁ κ. Διδασκτῆς ὕψωσε
τὴν χεῖρα καὶ τῷ ἔδειξε τὸ μοναστήρι.—Νά, ἐκεῖ.—
Καλόγρη, ἡ Πηνελόπη καλόγρη; Ὡ Θεέ μου
Θεέ μου!—Δοικὸν αὐτὴν γυρεύεις τόσο καιρὸ, ὦ
Θεέ μου Θεέ μου!—Διατί κ. Διδασκτῆ εἶσαι τόσο
ὠχρὸς; Διατί αἱ χεῖρες σου τρέμουσι; Πόθεν προέρ-
χεται ἡ συγκίνησις σου αὐτὴ;—Διότι τὴν ὠραίαν
Πηνελόπη τὴν... ἀγαποῦσα Ἄκουε τί λέγω; Τὴν
ἀγαποῦσα, τώρα ὅμως θὰ καταπιῶ τὸν ἔρωτά μου.

Ἄχ! αἱ γυναῖκες μὲ ἔκαμον πολὺ δυστυχῆ, διότι
πολὺ τὰς ἀγάπησα, ἀλλὰ πούθεν δὲν εὔρον αἰ-
σθημα. Αἱ γυναῖκες... Πόσον τὰς ἠγάπησα ἀπὸ
μικρὸν παιδίον! Μίαν ἡμέραν φίλε μου εἰς τὰς
Ἀθήνας, ὅταν εἴμην βου εὐτῆς, ἔτυχε νὰ ἀνα-
γνώσω τὸν Βύρων. Πότε δὲν θὰ λησμονήσω ἓνα
μαγικὸν στίχον ποῦ ἐδιάβασα «Ἡθελᾷ, λέγει ὁ
ποιητῆς, ὄλαι αἱ γυναῖκες νὰ εἶχον μίαν κεφαλὴν
διὰ νὰ τὰς ἀσπασθῶ οὕτω ὅλας...» ἔξοχος στίχος
φιλαρᾶκο μου, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν γράψῃς
μήπως τὸν λησμονήσῃς. Ἐγχεις μολύβι; Ὡ τῆ;
ἀφελείας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ! Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Πέ-
τρος τὸν ἤκουεν ὅταν ὠμίλει. Ἦτο μὲν πλησίον
του ἀλλ' ὁ νοῦς του ἐπέτα μακριὰν διασχίζων τοὺς
τοίχους τοῦ ἐρηπυμένου μοναστηρίου, καὶ παρκο-
λουθῶν τὴν λατρευτὴν του φίλην, ἣτις ἐπέταχυνε
τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ἤλπιζε τὴν εὐτυχίαν. Μυρία: σκέψεις συγκινημένα
διήρχοντο τοῦ νοῦτου. Πῶς εὐρήθη ἐκεῖ; Ἄνε-
πεκρύνετο ἄρα γε εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ παραδόξου
ὄσον καὶ γελίου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐκαλεῖτο
Γιάννης Διδασκτῆς; ὁ Διδασκτῆς δὲν τὸν ἄφηνεν ἐπὶ
πολὺ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ—Ἀναχωρῶν ἐκ τῶν Ἀθη-
νῶν τῷ λέγει, ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὴν ὠρκισθὴν
νὰ μὴ ἐπανέλθω πλέον, ἕνεκα τῆς ἀπιστίας τῶν
γυναϊκῶν τῆς, ἔτυχε νὰ διέλθω ἐκ τοῦ μέρους αὐ-
τοῦ καὶ κουρασμένος ὁδοιπόρος νὰ ζητήσω ἄσυλον
εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο, ὅπερ πυκνὰ ἀμυδαλεῖ
μετὰ κυπαρίσων μεμιγμένα, περιβάλλουσιν. Ὅταν
ἤνοιξεν ἡ θύρα δύο γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐφάνησαν,
ὀφτινες τὸν κουρασμένον ὀδίτην κάμνουσι νὰ λη-
σμονήσῃ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διευθύνεται καὶ ἡ
μείνη ὅπως ἀπολαμβάνη τῆς ἀσημάντου μὲν δι'
ἄλλους εὐτυχίας, μεγάλης δὲ δι' αὐτόν, νὰ ἀτινίσξῃ,
κάποτε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτούς. Ἡ νεαρά μοναχὴ,
ἡ ὠραία Πηνελόπη, οὐδὲ ἀντιλήφθη ποσὸς τὸ αἰ-
σθημά μου. Ὡς κἀνδραγαθῆς ὅπου προσελή-
φθη, ἠδυνάμην κάποτε—καὶ τοῦτο ἐπαρηγόρει τὴν
μοναξίαν μου—νὰ τὴν βλέπω. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν

ἠγάπησα, ὅπως συνείθισα νὰ ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας!
ἀλλὰ τώρα δὲν ἐννοῶ νὰ γίνω αἰτίαι τῆς δυστυ-
χίας σας. Ἀναχωρῶ ἀμέσως διὰ τὸ μικρὸν μου
χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἀγνωμων ἐφάνην
μὴ ἐπισκεφθεῖς ἐπὶ μίαν δεκαπενταετίαν, ὅπου θὰ
ἀσχοληθῶ εἰς τὰς μελέτας τῆς ἱστρικής μου ἐπι-
στήμης καὶ θὰ τελειώσω μίαν πραγματείαν περὶ
καρκίνου, τὴν ὁποίαν ὅταν εἴμην φοιτητῆς ἤρχισα.
Ἐῖθε λοιπόν νὰ εὐτυχήσητε. Καὶ συγχρόνως ἔκαμε
μῖαν μεγαλοπρεπῆ κίνησιν—ὅπως ἀμύξει εἰς τοι-
αύτην αὐτοθυσίαν—καὶ ἀπεμακρύνθη. Καὶ κανεὶς
δὲν τὸν ἀπεχαιρέτισε οὐδὲ τὸν συνεχάρη διὰ τὴν
ἀπόφασίν του αὐτὴν. Ὁ Πέτρος ἦτο τόσο θορυβη-
μένος ἐκ τῶν συνεχῶν μεταβολῶν τοῦ βίου του
ὥστε εὐρίσκειτο εἰς ἐντελὴν νάρκη. Καὶ οὕτω οὐ-
δεὶς ἀνῆλθεν ἐπὶ φράκτου τινός, διὰ νὰ κινήσῃ
λευκὸν μανδῆλιον εἰς τὸν ἦρωα, ὅστις ἔκαμπε τὴν
ὁδὸν καὶ νὰ τῷ εἴπῃ—Ἐῖθε ἡ πορεία σου νὰ εἶνε
εὐτυχῆς μεγάλε ὁδοιπόρε διότι ἐγκλείεις εὐγενῆ
καρδίαν, ἣτις σέβεται τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.
Ἐῖθε ἡ θυσία σου ποῦ ἔκαμες σήμερον νὰ σοὶ γείνη
πυγὴ εὐτυχίας. Οὐδεὶς ὅμως τὸν προσεφώνησεν οὕτω.

Καὶ ἐνῶ ὁ Γιάννης Διδασκτῆς πορεύεται εἰς τὸ
χωρίον του, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ ἴδῃ τόσα ἔτη, ἃς
ἴδωμεν τί ἀπεφάσισεν ὁ Πέτρος. Εὐτυχῶς κατηλ-
λειμένος ἐκ τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀναχωρήσαντος φί-
λου, ἐσκέφθη ψυχραίμως καὶ ἀπεφάσισε ὅπως λάβῃ
τὴν θέσιν τοῦ κἀνδραγαθῆ, ἣτις ἐχάρησεν ἐκ
τῆς ἀναχώρησός ὡς τοῦ Διδασκτοῦ, καὶ οὕτω ζῆ πλη-
σίον τῆς, ἀγαπῶν αὐτὴν μὲ θεῖον καὶ ἀγνὸν ἔρωτα.
Καὶ πράγματι Ἐζῆσεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τρέ-
φων ἓνα αἰσθημα ἱερὸν δι' ἐκείνην, ὅπως καὶ ἐκείνη
δι' αὐτόν· ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι ἡ εὐτυχία των θὰ
ἐτάφη εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους τοῦ μοναστηρίου.
Διότι ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐρωτός των; Ἐάν
ἔζων ἐν τῇ κοινῇ νίᾳ, νυμφεύμενοι θὰ ἐξετέλου-
ν ἐν κοινωνικῶν καθήκων ἐπιβεβλημένον, καὶ θὰ ἀπε-
λάμβανον τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν ἐπιδιδιδόμενοι εἰς
τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων των καὶ ζῶντες τὸν εὐ-
δαίμονα οἰκογενειακὸν βίον. Ἐάν δὲ θέλετε νὰ μά-
θετε τίς ἦτο ἡ αἰτία ὅλων τούτων, σὰς τὸ λέγω
ὡς ἐπιληροφορήθην τοῦτο ἐξ ἀσφαλῶν πηγῶν. Ἡ
αἰτία ἦτο ἡ θεία τῆς, ἣτις τὸ πᾶν ἐσκέπτετο ὅπως
ἐξοντώσῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς διὰ νὰ κληρονομήσῃ
εἰσοσι χιλιάδας δρχ. ὅπου εἶχεν ὡς προῖκα. Φο-
βουμένη δὲ μήπως ἀνακαλυφθῇ δὲν προέβη εἰς ἐγ-
κλημα, ἀλλ' ἐπραξέ τὸ ἐξῆς. Ἐγραφε μίαν ἐπι-
στολὴν πλαστογραφησασα τὸν χαρκτηῖρα τῷ Πέ-
τρου εἰς τὴν ὁποίαν ὁ νέος ἀπεχαιρέτα τὴν φίλην
του, πηγαινῶν δὴθεν νὰ αυτοκτονήσῃ ἕνεκα οἰκο-
νομικῶν λόγων Ἡ Πηνελόπη μετὰ τὴν ἀνάγνω-
σιν κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεφάσισε νὰ αυτοκτονήσῃ,
ἀλλ' ἔπειτα σκεφθεῖσα ἡρεμώτερον ἔλαβε τὴν ἀπό-
φασιν νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς μοναστήριον. Ἡ δὲ θεία
τῆς ἣτις ἐπραξεν αὐτὰ σημειώσατε ὅτι κατὰ Κυ-
ριακὴν πηγαινῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νηστεύει Τε-
τάρτην καὶ Παρασκευὴν καὶ φροντίζει νὰ εἶνε πάν-
τοτε τὸ κἀνδραγαθῆ ἀναμμένο εἰς τὰς εἰκόνας, διότι
τὸ θεωρεῖ μέγα ἀμάρτημα νὰ εἶνε, ἔστω καὶ ἐν
λεπτὸν σβυσμένον. Ἄλλοίμονον δὲ ἐάν τυχόν καὶ

ΕΑΝ ΗΜΗΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ

(ἀφιερῶται τῇ ποθητῇ μοι «Πλειάδι».)

Ἴδει καμμίαν γειτόνισαν νὰ τρώγῃ τὴν Τετάρτην
ἢ Παρασκευὴν. Ἀμέσως τῆς κηρύττει σταυροφο-
ρίαν καὶ τῆς ὑπενθυμίζει τὴν κόλασιν!

Ἄς ρίψωμεν τώρα καὶ ἐν βλέμμα εἰς τὸν φίλον
μας Γιάννην Διδασκτῆ, τοῦ ὁποῖου ἡ θυσία εἶνε
ἀληθῶς ἀξία θαυμασμοῦ. Ἐξ ὄσων μέχρι τοῦδε εἴ-
πομεν δύναται τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν περὶ αὐ-
τοῦ. Εἶνε ἄνθρωπος αἰσθηματίας καὶ συγκινεῖται
ἐὰ ἀκούῃ ὕψυ ἃς πράξεις, τὰς ὁποίας προσπαθεῖ
νὰ μιμηθῇ. Εἰς τὴν ἐπιστήμην του εἶχε διαπρέψει
ἀνακηρυχθεὶς διδάκτωρ μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστῆ. Κα-
τάρθρωσε δὲ διὰ τῆς κοινωνικότητός του καὶ τοῦ εὐ-
γενοῦς τρόπου του νὰ ἀποκτήσῃ τόσους φίλους,
ὥστε νὰ ἐκλεγῆ καὶ βουλευτής. Ἐν μόνον ἐλάτ-
τωμα ἔχει ὁ ἀτυχῆς ὅτι εἶνε πολὺ ἐρωτόληπτος.
Μὲ ἐν βλέμμα ποῦ θὰ τῷ ρίψῃ γυνή τις, θὰ τὸν
καταστήσῃ αἰχμάλωτόν τῆς. Πολλὰ δὲ κατὰ τὴν
ἐν Ἀθήναις διαμονὴν του λέγονται εἰς βάρος του.
Εὐτυχῶς ὅμως ἡ πείρα τὸν ἐδίδαξε. Καὶ ἐπανελ-
θὼν εἰς τὸ χωρίον του, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν ὅ-
λοι μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐπι-
στήμην του καὶ εἰς τὴν μελέτην του περὶ Καρ-
κίνου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδημοσίευσεν ἀκόμη. Λεγεῖ
δὲ ὅτι ἡ εὐτυχέστερα στιγμή τοῦ βίου του ἦτο
ἐκείνη, καθ' ἣν ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ τοῦ μονα-
στηρίου, ὅπως μὴ γείνη αἰτία τῆς δυστυχίας δύο
ὑπάρξῃων. Ἡ σκέψις ὅτι εἶνε τώρα εὐτυχεῖς, λέ-
γει, μὲ κάμει καὶ ἐμένα πολὺ εὐτυχῆ...

(Τέλος)

Μάξιμος Κίνας

ALFRED DE MUSSET

ΧΑΙΡΕ!

Χαίρε! Πιστεύω πῶς ἐδῶ δὲν θὰ ἀνταμωθῶμεν
δὲν θὰ σὲ βλέπω τὸ πρῶτὸ καθὼς πρὶν σ' ἐθωροῦσα
Ὡς πρὶν ἔχαιρετόμεθα δὲν θὰ χαιρετηθῶμεν.
Ἄχ! τώρα ποῦ σὲ ἔχασα θαρρῶ πῶς σ' ἀγαποῦσα.

Δὲν ἀγαπῶ τὰ δάκρυα τὴν θλίψιν τὴν ματαιάν
τῆς εἰμαρμένης ἔμαθα νὰ σέβωμαι τὰς πράξεις.
Πάντα τὴν κατοικίαν σου θὰ ἔρχομαι τὴν νέαν
κάθε πρῶτὸ ὅπου ἐκεῖ τριγύρω θὰ πετάξῃς.

Στὰ σύννεφα ψηλὰ θὰ πᾶς ἀπὸ ἐλλίδας πλήρης,
κατόπιν ὑπερήφανος, ὡς πρῶτα θ' ἀναζήσῃς.
Μ' αὐτοῦς ποῦ ἡ ἀπουσία σου κατέστησε φρονήσεις,
ποῖος ξέρει ἐάν ἔπειτα θὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃς.

Πηγαινῶν εἶνα ὄνειρον νὰ καμῆς καὶ νὰ μένης
εἰς μίαν μέθην εὐτυχῆ ποῦ δὲν θὰ τελειώσῃ.
Ἐστὸ ὄνειρον, εἰς τὸν οὐρανὸ ὁποῖον ἀναβαίνει
ἐν ἄστρων τὰ ματάκια σου λιγάκι θὰ θαμπώσῃ.

Θάλλῃ ποτὲ μίαν στιγμή ὅπου θὰ ἐννοήσῃς
τὸ τί ἀξίζει μίᾳ καρδίᾳ ποῦ μᾶς καταλαμβάνει.
Μὰ τώρα π' ἔμεινε ὀρφανὴ ὦ μὴ αὐτὴν ζητήσῃς
κάτω σὴ γῆ. Τὸν πόνο τῆς κανεὶς δὲ θὰ τὸν γιάνῃ

Παράφρασις.

Μάξιμος Κίνας.

Ἐάν δὲν ἦμην ἄνθρωπος δὲν θὰ ἐπεθύ-
μουν ποτὲ νὰ σοὶ ἀφιερῶσω τι γραφὴν ἐπὶ
χάρτου καὶ διὰ μελάνης, ἀλλ' ἐπειδὴ συμ-
βαίνει ὅλως τὸ ἐναντίον ὑπέικων καὶ ἐγὼ
εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς φύσεως βυθίζω τὴν
πένναν μου ἐντὸς τοῦ μελανοδοχείου χαράσ-
σων γραμμὰς, τὰς ὁποίας στιγμὰς μελαγ-
χολίας, στιγμὰς ἰσχυρῶς ἢ στιγμὰς παρα-
φροσύνης καὶ τρέλλας ἐνίοτε ὑπαγορεύουσιν.
Ἐπεθύμουν νὰ ἦμην καὶ ἐγὼ κάτοικος τοῦ
Ἄρεως καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς Ἀφροδίτης
καὶ τοῦ Διός, τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους
τέλος καὶ ὄχι τῆς γῆς, διὰ νὰ περιγελῶ τὸν
Οὐγγῶ, ὅστις διὰ τῆς φαντασίας του ἀνῆλ-
θεν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ τὸν Δάντην, ὃν
ἀνθρωπίνῃ περιέργειᾳ κατεβίβασε μέχρι τοῦ
Ἄδου. Ἐπεθύμουν νὰ ὀνομάζω μὴδὲν τὰ
ὀνομαζόμενα γλυκὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα διὰ
νὰ ἀπολαύσωαι μερικοὶ τῶν θνητῶν ἐπικα-
λοῦνται τὴν συνδρομὴν τοῦ ὕπνου, τὰς δὲ
φαντασίας τῶν ποιητῶν καὶ τὰς ὑπεργείους
ἐκστρατείας των ἀνά τοὺς αἰεθαλεῖς λειμῶ-
νας τῆς γονιμοποιήσεως τῶν αἰσθημάτων, τὰ
ὁποῖα φαίνονται πλημμυροῦντα τὸν ἐγκέφα-
λὸν των νὰ ἀποκαλῶ ἀγῶνας δρόμου ἢ ἀν-
τοχῆς ἄλματα εἰς ὕψος, τὸ ὁποῖον δυστυ-
χῶς δὲν δύναται νὰ φθάσωσιν. Ἐπεθύμουν
τέλος τὰ πάντα νὰ εἶνε δι' ἐμὲ πραγματικό-
της καὶ ὄχι ὄνειρα, θετικότης καὶ ὄχι ἀμφι-
βολία. Τότε μετὰ πάσης μου εὐχαριστήσεως
θὰ παρεχώρουν εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ κοινωνι-
κοῦ μας εὐαγγελίου τὸ ἀερόστατόν μου διὰ
νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ κυανὰ ὕψη καὶ ἀφοῦ δια-
σχίσῃ τοὺς πέπλους τῆς φαντασίας νὰ ἴδῃ
ἐκεῖθεν τὸν κόσμον καὶ τὸν ἔρωτα, περὶ τὰ
ὁποῖα ἀνέκαθεν ἠσυχολήθη ἡ φαντασία καὶ ἡ
ποίησις. Τότε θὰ ἔλεγον εἰς τὸν Δάντην—
Δυστυχῆ ἄνθρωπε, ποῖα ἡ διαφορὰ μεταξύ
σοῦ καὶ τοῦ Ὀρφέως. Ἐάν ἐκεῖνον τὸν συ-
νώδευσεν ἐν τῷ Ἄδῃ τὸ ἀγιώτερον τῶν αἰ-
σθημάτων, μήπως σὲ δὲν σὲ ἀκολουθεῖ ἡ παρ-
ραδοξότερα τῶν περιεργειῶν; Ἴδου ἡ ὁδὸς
διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὸν Ἄδην ἐν τῇ πραγ-
ματικότητι καὶ ὄχι κατὰ φαντασίαν. Ἀνα-
κύλισε τὸν βράχον τοῦτον καὶ εἰσελθε. Ἀλλὰ
δυστυχῶς δὲν ζῶσιν σήμερον Ἡρακλεῖς καὶ
Κύκλωπες, οὔτε ἡμεῖς ζῶμεν εἰς τὴν ἐπο-
χὴν τῶν Πελασγῶν, ἀν καὶ πολλάκις διὰ τῆς
φαντασίας ἐγεννήθημεν πολὺ πρὸ αὐτῶν. Θὰ
ἔλεγον ὑπερηφάνως εἰς τὸν Γκουινὴ καὶ Βέρδη
—εἰς μάτην κάμνετε νὰ ἀναστενάξῃ τὸ βιο-
λίον εἰς τὰς χεῖράς σας· ἀφετε τὰς μουσὰς

νά αναπαυθῶσιν ἀνά τὰς σκιάς τοῦ Παρνασσοῦ καὶ Ἑλικῶνος. Μὴ ἐγείρετε ἐκ τοῦ ληθάργου τῶν τὸν Φάουστ καὶ τὴν Αἰδά. Μὴ προκαλεῖτε βιαίους ἀναστεναγμούς ἀλλ' ἄφετε τὰς καρδίας νὰ στενάζουν μόνον χάριν τοῦ ἔρωτος. Μὴ ὀπλίζετε εἰς τὸ ἐξῆς διὰ πτερῶν τὰς ἐξημένους φαντασίας σας, διότι μία πραγματικότητα μετατρέπει τὰ πτερὰ ἐκεῖνα εἰς ἀνεμον, ὅστις θὰ παρασύρῃ τὴν φαντασίαν σας καὶ ἴσως. ἴσως μετ' αὐτῆς πτερυγίσῃ καὶ ὁ νοῦς σας. "Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ· ἀνέλθετε τὴν κλίμακα ταύτην, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς, διότι εἰς ἐν ἀγρίον πάτημα εἶνε ἐτοίμη νὰ διαλυθῇ εἶνε σεσηπυία, καί... προχωρήσατε. "Ἦδη εἶσθε μακρὰν τοῦ πλανήτου μας· ζῆτε ἐν τῇ πραγματικότητι. Παρηρηθήσατε ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου τὸν ἀνθρώπον καὶ ἀφοῦ ὀπλίσητε τὸν νοῦν σας διὰ ῥαδίου τονίσατε τὸ κυκνεῖον ἄσμα καὶ ἀφήσατε νὰ σκορπίζωνται αἱ μουσικαὶ σας ἀκτῖνες ἀπὸ τὰ νέφη τῆς ἐπιστήμης σας ὡς βέλη, διὰ νὰ πληγώσουν καὶ τὰ ἀμούστους ἀκόμη καρδίας. Καθίσατε ἐπὶ τοῦ ἠχοβόλου δίφρου σας καὶ κρατεῖτε ἀγερόχως τὸ μουσικόν σας σκῆπτρον. Θὰ ἔλεγον πρὸς τοὺς φιλοσόφους. — Ρίψατε ἀδιακόπως ἐκ τῆς φαρέτρας σας τὰ φιλοσοφικώτερα τῶν βελῶν σας καὶ συζεύξατε τὸν κόσμον μετὰ τοῦ ἔρωτος. Διότι ἐὰν ὁ κόσμος εἶνε σύνολον ἀνθρώπων ὁ δὲ ἀνθρώπος δὲν εἶνε εἰμὴ ἰδέα, μήπως καὶ ὁ ἔρωτος δὲν εἶνε σύνολον ἰδεῶν; "Ὅσον ὁ κόσμος τόσον καὶ ὁ ἔρωτος εἶνε ἐννοιαὶ ἀφηρημένα. "Ἄς ἀποπειραθῶμεν νὰ ὀνομάσωμεν καὶ τὸν παράφρονον νουνεχῆ, διότι καὶ ὁ νουνεχῆς συνεχῶς παραφρονεῖ. Ἐν ὅσῳ δὲν ὀνομάσητε τὸν ἀνθρώπον ἀκαταλόγιστον, δὲν θὰ παύσῃ ἐκεῖνος νὰ σᾶς λέγῃ σχολαστικῶς...

Τὶ εὐτύχημα τῇ ἀληθείᾳ ἐὰν ἤμην ὅτι δὲν εἶμαι! Ἐὰν τὸ ὄνειρόν μου δὲν ἐδέχετο ἡ πραγματικότης καὶ τὸ βέβαιον! Ἐὰν ἡ γῆ παρίστατο ἐνώπιόν μου ὑπὸ τύπον πλοίου ἐτοίμου νὰ ἄρῃ τὴν ἄγκυραν ὅπως διασχίσῃ τοὺς πάγους τῶν ὠκεανῶν ἢ ὑπὸ τύπον ἀεροστάτου τὸ ὅποιον ἐντὸς μικροῦ θὰ ὑπέτασσε τὸν ἐγώισμόν ὑπὸ τὴν περιέργειαν, καὶ ἐὰν ἐγὼ ὑπερηφάνως ἐπέβαινον τούτων καὶ ἀπεχαιρέτων διὰ παντός τὸ γελοῖον ἀπέναντι τοῦ ἰδανικοῦ! Τὸ στήθος μου τότε οὐδέποτε θὰ ἐπίεζεν ἐφιάλτης οὐδ' ἡ καρδιά μου θὰ ἐξέπεμπε καταρράκτας ἀναστεναγμῶν! Δὲν θὰ ἐφοβούμην τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, οὔτε ἡ σελήνη θὰ ἦτο ποτε δι' ἐμέ μυστηριώδης! .. Δὲν θὰ ἐπίστευον τέλος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὅτι ἤμην ἀνθρώπος, ἀλλὰ... δυστυχῶς τὸ ἀερόστατον ἐναυάγησε καὶ ἐοτάθη ἀβλαβῆς ἐπὶ ἐνὸς λοφίσκου, ἐξ οὗ ἠναγκάσθη νὰ κατέλθω διὰ

νὰ μεταβῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὅπως σᾶς ἀφιερῶ γραμμὰς τινὰς γραφείσας φεῦ! διὰ λέξεων καὶ οὐχὶ δι' ἐννοιῶν ἢ παραδόξων σημείων, διότι δυστυχῶς εἶμαι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι! ..

Ἀθανάσιος Β. Φλιόκης.

Η ΕΛΠΙΔΑ

Σβύνουν ἕψηλά τὰστέρια τούρανοῦ,
Σβύνει σ'ἀφρούς τῆς θάλασσας τὸ κύμα,
Τ'ἀγέρι σβύνει τὸ φῶς τοῦ λυχνarioῦ,
Σβύν' ἡ ζωὴ αὐτὴ μέσα σ'τὸ μνήμα.

Μ' ὄσες κι' ἂν μᾶς πλακώσουν συμφορὰς
Βαθεῖά μεσ' ἔς τὴν καρδιά μας πάντα μένει,
"Ἀσθεστὴ μιὰ ἐλπίδα μυστικῶς
Σὰν μυρωδιὰ ἔς τὰ φύλλα τῆς κρυμμένη.

Σάμος.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Τὴ λουλούδια τοῦ Μᾶη συνάχιε
ὅσα ἰδῆτε νὰ ἔχη ὁ ἀγρός,
λαμπρὸ στέφανο φίλοι μου φιαστε,
ὅσο εἶνε ἀκόμη καιρός.

Εἰς τοὺς κάμπους ὅσο ἔνε λουλούδια
πρὶν νὰ πέσουν νεκρὰ εἰς τὴ γῆ
Εἰς τὸν κόσμο ὅσο ἔνε τραγοῦδια
ὅσο εἶνε ἀκόμη ἀγῆ.

Μὲ τὸ στέφανο ἡ νιότη μας μοιάζει,
ὡς αὐτὸ, καὶ ἐκεῖνη ἀνθεῖ.
Γιὰ τὰ δύο ἡ ἡμέρα βραδνάζει
καὶ τὰ δύο ὁ ἴαφος ποθεῖ.

Χαῖρε Μᾶη! Πιστεύω πῶς εἶσαι
τελευταῖος αὐτὴ τὴν φορὰν
δι' ἐμέ. Αὐτὴν ἐνθυμῆσαι
ποῦ ἠγάπων; ἄχ! εἶνε μακρὰν.

Μαίε μου ἐὰν ἐπιστρέψῃ
τότε μόνον τραγοῦδι θὰ πῶ.
Ἡ φωνὴ μου τραγοῦδι θὰ μέλπη
ἐὰν ἔλθῃ αὐτὴ π' ἀγαπῶ.

Σὲ προσμένω νὰ ἔλθῃς καὶ πάλι
νὰ ἰδῆς τί τραγοῦδι θὰ πῶ
στὸν ἀγρὸ ἢ μυροσὴν σὰν θάλλει,
ὅταν ἴδω αὐτὴ π' ἀγαπῶ...

Λιμίλιος Παῖλος.

66666

Ο ΦΥΛΑΡΓΥΡΟΣ ΟΣΤΙΣ ΑΠΩΛΕΣΕ ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΟΥ

Εἰς τὸν κλέπτην! Εἰς τὸν κλέπτην! Εἰς τὸν δολοφόνον! Εἰς τὸν φονέα! Δικαιοσύνη, δίκαιε οὐρανέ! Ἐχάθη, ἐδολοφονήθη. Μοὶ ἔκοψαν τὸν λάρυγγα, μοὶ ἔκλεψαν τὸ χρῆμα μου. Τίς ἄραγε εἶνε οὗτος; τί ἐγίνε; ποῦ εἶνε; Ποῦ κρύπτεται; Τί θὰ κάμω διὰ νὰ τὸν εὔρω; Ποῦ νὰ τρέξω; Ποῦ νὰ μὴ τρέξω; Δὲν εἶνε ἐκεῖ; δὲν εἶνε ἐδῶ; Τίς εἶνε οὗτος; Σταμάτητον! (Καθ' ἑαυτὸν, συλλαμβάνων τὸν βραχίονά του). Ἀπόδος μοι τὸ χρῆμα μου φαῦλε... Ἄ! εἶμαι ἐγὼ. Τὸ πνεῦμα μου ἐθορηθήθη καὶ ἀγνοῶ ποῦ εἶμαι, τίς εἶμαι καὶ τί νὰ πράξω. Φεῦ! πτωχὸν μου χρῆμα! Φίλιτάτε μοι φίλε! Μὲ ἐστέρησαν ἀπὸ ἐσέ. Κα' ἀφοῦ μοὶ ἀφηράσθησθε ἔχ.σα τὸ στήριγμά μου, τὴν παρηγορίαν μου, τὴν χαρὰν μου. Τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' ἐμέ καὶ δὲν ἔχω πλέον τί νὰ κάμω εἰς τὸν κόσμον. Ἄνευ σοῦ μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζῶ. Τετέλεσται, δὲν δύναμαι πλέον, ἀποθνήσκω, εἶμαι νεκρός, εἶμαι πεθαμμένος. Δὲν ὑπάρχει τίς νὰ με ἐγείρῃ, ἐκ νεκρῶν ἀποδίδων μοι τὸ ἀγαπητό, μοὶ χρῆμα καὶ πληρηφορῶν με περὶ τοῦ κλέπτου; Ἐ, τί λέγετέ; δὲν εἶνε οὐδεὶς; Ἄς ἐξέλθω. Μέλλω νὰ ἐξαποστείλω τὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ ἐρωτήσω ὅλους ὅσοι εἶνε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, τοὺς ὑπηρετάς μου τοὺς θεράποντας, τὸν υἱόν μου, τὴν θυγατέρα μου καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μου. Πόσοι ἀνθρώποι συναθροισμένοι. Δὲν ρίπτω τὰ βλέμματά μου ἐπὶ οὐδενὸς ὅστις δὲν μοὶ διδῇ ὑποψίαν, καὶ τὸ πᾶν μοὶ φαίνεται ὁ κλέπτης μου—Ἐ, περὶ τίνος ὀμιλοῦν ἐκεῖ; Περὶ ἐκείνου ὅστις με ἔκλεψε; Τί θόρυβον κάμνουν ἐκεῖ ἐπάνω; Εἶνε ὁ κλέπτης μου ὅστις εἶνε ἐκεῖ; Καθικτεῦω, ἐὰν γνωρίζετε τί περὶ τοῦ κλέπτου μου νὰ μοὶ τὸ εἴπητε. Δὲν εἶνε κεκρυμμένος ἐκεῖ μεταξὺ σας. Μὲ παρατηροῦν πάντες καὶ ἀρχίζουν νὰ γελοῦν. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔλθω μέρος εἰς τὴν κλοπὴν ποῦ μοὶ ἔκαμον. Ἐμπρὶς ταχέως, ἐπιμελητάς, τοξευτάς, προστάτας, δικαστάς, βασάνους, σταυροὺς καὶ δημίους. Θέλω νὰ κρεμάσω ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐὰν δὲν ἐπανεύρω τὸ χρῆμα μου θὰ κρεμασθῶ καὶ ἐγὼ αὐτὸς κατόπιν.

Μετὰφρασις

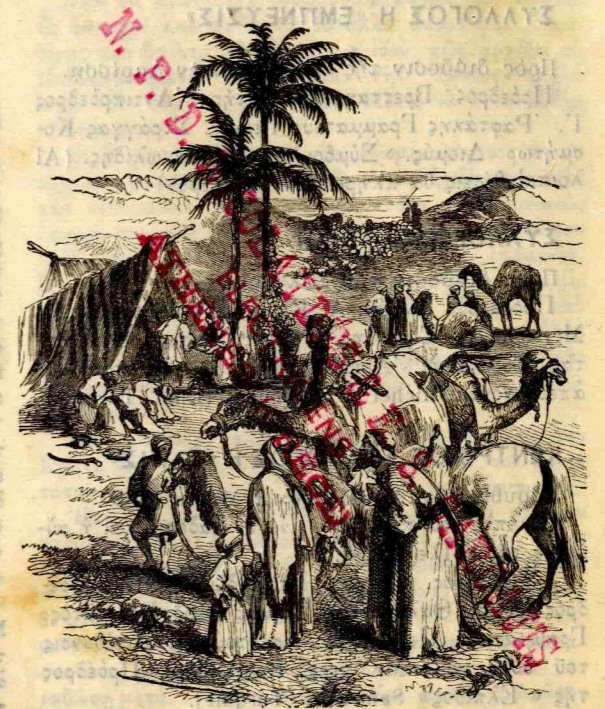
Μιχ. Α. Σιμούδης

666666

ΠΟΙΟΝ ΤΟ ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ;

Μίαν φορὰν ἐκάθητο εἰς τὴν ρίζαν μιᾶς τριανταφυλλιάς ἓνα μικρὸ σκουληκι τῆς γῆς καὶ ἐπαίξε μετὰ τῆς ἀχτίδος τοῦ ἡλίου! Τὸ πλησιάζει τότε ἓνας λαγὸς σταχτερός καὶ τὸ ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἀνεβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν τριανταφυλλίαν νὰ παίξῃ μετὰ τὰ ὠραῖα τριανταφυλλόκια ποῦ εἶχον ἀνοίξῃ καὶ ἔσταζον ἀκόμη τὴ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς.

Τὸ μικρὸ σκουληκι τῆς γῆς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ λέγει στὸ λαγ.— Δὲν ἀνεβαίνω ἐκεῖ ἐπάνω διότι ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ ὠραῖα μπουμπουκάκια ποῦ εἶνε τόσον ὠμορφα, ἔχουν φυτρώσει ἀγκάθια ποῦ ἀγκυλώνουν πολὺ. Ὁ λαγὸς δὲν ἐνόησε τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐφυγε ψιθυρίζοντας.— Τί

Σκηνὴ ἐν Ἀραβίᾳ.

ἀνόητο σκουληκι! Τὸ σκουληκι ὅμως δὲν ἦτο καθόλου ἀνόητον, ἀλλ' οἱ λόγοι του ἐσήμαινον πολλά, τὰ ὅποια δὲν ἐμπόρεσε νὰ νηταλάβῃ ὁ στενοκέφαλος σταχτερός λαγός, ποῦ μόνον νὰ κάμῃ τὸν ἐξυπνο ἐγνώριζε καὶ νὰ κοροῖδῆσθαι τοὺς ἄλλους. Λοιπὸν ἀγαπητοὶ μοὶ φίλοι σᾶς παρακαλῶ νὰ εὑρετε σεῖς τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἐπιμύθιον καὶ ἀφοῦ τὸ γράψῃτε εἰς ἰδιαίτερον χάρτην νὰ τὸ στείλητε εἰς τὸ γραφεῖόν μου μέχρι τῆς 25 τοῦ μηνός. Αἱ ἀπαντήσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὴν σελίδα ἐπιστολικοῦ χάρτου. Ἡ εὐφρεστερά ἀπάντησις θὰ δημοσιευθῇ καὶ θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰς «Μαθηματικὰς ἰδέας». Περὶ τῶν λοιπῶν θὰ ἐκφέρω τὴν κρίσιν μου! Καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν!

Σᾶς ἀσπάζομαι

Ἡ Πλειάς.

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!

Πέντε νέοι σύλλογοι ἰδρύθησαν πρὸς διάδοσιν τῆς «Πλειάδος». Καὶ σημειώσατε ὅτι ὅλοι οἱ ἰδρυθέντες μέχρι τοῦδε ἐργάζονται τόσον τελεσφόρως, ὥστε αἱ ἐνέργειαι τῶν ἐνίσχυσαν πολὺ τὸ ἔργον μας. Ὅταν ἀργότερον δημοσιεύσωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐργασιῶν τῶν θὰ ἴδῃτε ἂν ἔχωμεν δίκαιον νὰ χαιρώμεθα πολὺ ὅταν ἰδρῶνται νέοι τοιοῦτοι.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η «ΠΡΟΟΔΟΣ»

Ἰδρύεται σύλλογος ἐν Πύργῳ πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Πλειάδος» ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ «Πρόοδος». Ἐξελέγησαν Πρόεδρος ἡ Μυροβόλος Χαραυγῆ καὶ γραμματεὺς ἡ Εἰρωνία τῆς Τύχης.

«Γραίας Διαπλάσεως». Ὁμοίως καὶ τὸ Ἀκρογιαλί: συμφωνεῖ πληρέστατα μετὰ τὸ Χ. Ὀνειρον.

Τὸ Κυλώνειον Ἄγος ἀσπάζεται τὸν φίλον του Ἰωσήφ Βαλομῆν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ «Ἀνεμώνας» μετὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς τῆς Πλειάδος. Ὁ ἐπαναστάτης Κρῆς Γ. Κ. παρακαλεῖ τὸν Κ. Φ. νὰ μὴ λυπηθῇ διὰ τὰ συμβήσόμενα.

«Ἀνεμώνας» ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλλάξουν.—Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος μετὰ τὸν Κωνστ. Δημόπουλον, Αἰωνίαν ἐνθύμησιν καὶ Πάριδα—ὁ Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμου, Κ. Δημόπουλον, Πάριδα, καὶ Τιμ. Ἰωαννίδην. Ὁ Γερασ. Ἄννινοσ Μετὰ τὸ Λιγ' ἄπ' ἔλα, Ἐαρινὴν Πρωϊάν, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν, Πανόπτην, Βρεττανικὸν Ἀστέρον καὶ Μυροβόλον Χαραυγὴν—Ἡ Βασίλισσα τῆς Γρανάδας μετὰ τὸν Εὐελπιν ΣΚ, Δακρύβρεκτον Ἴον, καὶ Ἀθανασ. Β. Φλιόκη. Ὁ Ἀριστογείτων μετὰ τὸ Ἀκρογιαλί, Φῶς τῆς Νυκτός, Διαβατικὸ Περιστεράκι, Πάριδα καὶ Δακρύβρεκτο Ἴον. Τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος μετὰ τὸ Μῆ μετὰ Λησιμόνει, Ἰουλιαν Συμμελίδου, Χρυσόπ. Ὀνειρον, καὶ Ἀὔραν τῆς Κερκύρας—ὁ Πλούσιος Φουκαρᾶς μετὰ τὸν Πάριν, Ἀθῶαν καρδίαν, Λουλουδί τῆς Καρδιάς, Μ. Μπουκετάκι, Μῆ μετὰ Λησιμόνει, Γεράσ. Ἄννινον, καὶ Δακρύβ. Ἴον—Τὸ Φῶς τῆς Νυκτός μετὰ τὴν Ἀθῶαν καρδίαν, Δοῦκα Βωφὸρ καὶ Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν. Ἡ Δεσ. Καίτη Μώρου μετὰ τὴν Δ. Μαργαρ. Πυλειώτου, καὶ Ἀμαρυλλίδα.

Ὁ Βρεττανικὸς Ἀστὴρ μετὰ τὸ Μῆ μετὰ Λησιμόνει, Μ. Μπουκετάκι, Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Λιγ' ἄπ' ἔλα, Δας. Μιαούλη, Ἀμαρυλλίδα καὶ Ἐαρινὴν Πρωϊάν—Ὁ Μιχ. Γ. Μῶρος, μετὰ τὰς Δας: Εὐαγγ. Φράγκου Κ. Παρασκευάδου, Ἰουλ. Συμμελίδου, καὶ Ἀδελ. Μιουόλη—Ἡ Δες Σοφία Γ. Εὐελπίδου, μετὰ τὰς Δας Εὐστ. Βλασσοπούλου, Ἰουλιαν Συμμελίδου, Α. Διανέλη, Π. Ροῦπα, Παν. Κοφινιώτην καὶ Σταυρ. Φορμύζην. Τὸ Ἀκρογιαλί μετὰ τὴν Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν, καὶ Δακρύβρεκτον Ἴον.

(Αἱ «Ἀνεμώναι» δύνανται νὰ στέλωνται ὑπὸ ταινίαν.)

☞☞☞

ΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ Γ. ΦΥΛΛΟΥ

1) Ἀφρὸς-Φάρος ?) Πύλος-ἤλος (Ναύπλιον, Μεσολογγί).

Λύται (ὁ ἐν τῇ παρενθέσει ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ἕκαστος ἔλυσεν. Ἄρης (2) Χρυσάνθεμον (2) Ἀκρογιαλί (1) Φῶς τῆς Νυκτός (1) Σ. Στεκούλης (1) Α. Πήττας (2) Διαβατικὸ Περιστεράκι (1) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (2) Λιγ' ἄπ' ἔλα (2). Ἐμμέτρως) Κα. Ἀλεξ. Λεονάρδου 2. Ἐμμέτρως Δις Κωνστ. Παρασκευάδου (2. Ἐμμέτρως) Ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας (1) (Τσίν-Τσὼν (2) Νεφεληγε ἑτης Ζεὺς (2) Σταμ. Τσιγκόρης (2) Μῆλον τῆς Ἐριδος (1) Πανόπτης (2) Σ. Βουῆς (1) Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων (2) Γ. Βούλγαρης (1) Μίχης Ζέζας (2) Ἐαρινὴ Πρωϊά (2) Ἀριστογείτων (2) Δις Θεανὼ Ματοπούλου (2) Ἀμαρυλλίς (2) Ἰωάν. Σουβελιώτης (2) Γ. Ἀράκυνθος (2) Χρυσ. Ὀνειρον (2)

Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (2) Δις Ἰωάννα Λ. Προσαλέντη (2) Νίκος Φελιότης (1) Νικολ. Ξένος (2) Καρυῆτις (2) Χαλασμὸς Κόσμου (2) Ε. Κουτούρας (2) Βραβεύεται διὰ κλήρου ἡ Κα. Ἀλεξάνδρα Λεονάρδου.

ΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ Δ' ΦΥΛΛΟΥ

1) Θεμιστοκλῆς (Θέμις-τὸ-κλεῖς) 2) Κνωσσός (Κῶς-σός)

Λύται. Μυροβόλος Χαραυγὴ (2) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (2) Ἀκρογιαλί καὶ Ἰπολαίς (2) Ἀριστογείτων (2) Μῆλον τῆς Ἐριδος (1) Ἄρης (1) Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (1) Τιμ. Ἰωαννίδης (2) Νικολ. Ξένος (1) Ἀκρογιαλί (2) Δις Σοφία Γ. Εὐελπίδου (2) Χαλασμὸς Κόσμου (1) Σ. Τσιγκόρης (1) Ε. Κουτούρας 2.

Βραβεύεται ὁ Ἀριστογείτων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Ἀκέφαλον μετὰ ἀγαπᾶς διότι σὲ ἐνδύω
ὀλόκληρον μ' ἐχθρεύεσαι διότι σὲ ἐγχελῖω
Ἐοιάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

2) Πάντα φίλε ἀναγνώστα ἐμπροσθέν σ' ὑπερυπνώ,
ἕνα γράμμα ἂν μ' ἀφαιρέσης ζῶον τότε θά γινῶ
Ἐοιάλη ἀπὸ τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι.

3) Κυβόλεξον.

++++ Τὸ πρῶτον μου ἐπίρρημα οὐχὶ ἐκ τῶν σπα-
[γίων.

++++ Τὸ δευτερόν μου ζῶον τι ἐκ τῶν κατοικι-
[δίων.

++++ Τὸ τρίτον μου εὐρίσκεται εἰς τὰς οἰκίας πά-
[σας,

++++ Τὸ τέταρτον δὲ πάντοτε κεῖται εἰς τὰς Θα-
[λάσσας

Ἐοιάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστογείτωνος

4) Γράφος.

Ὅς 1|2 εἶπερ! Ὄμοι Π Π Σεῖς;

Ἐοιάλη ὑπὸ τῆς Πικραμένης Καρδούλας

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ταχυδρομικὰ δελετήρια ἀνταλλάσσουν ὁ Ἀριστογείτων, Αἴγιον, Σπυρ. Δ. Στεκούλης Ζάκυνθον, Ἀλέκος Χουτόπουλος Κωλοκοτρώνη 13 Πειραιᾶ. Mlle Julie Simmelides. Rue Posette. No 7 Alexandrie (Egypte) Aris. Pittas Chios (Turquie) Trassibule. Sefkiades. Poste Restante Mer-Noir Samsoun (Turquie d'Asie) Jean Calandarides. Samsoun (Turquie) Tim. Ioannides (Μόνον μετὰ μερῶν Τουρκίας καὶ Αἰγύπτου) Poste Restante Chios (Turquie).

ΝΕΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Χαρίλαος Δημόπουλος, Ἄρτα.
Παναγ. Καλαματιανός, Βόλος.
Ἀλεξ. Ν. Μαλλοῦχος, Δημητσάνα.
Εὐθὺμ. Πετρόπουλος, Λιγοῦδιτσα.
Γεώργιος Χ. Ἐλευθεριάδης, Ἱεράπετρα (Κρήτης).
Ἰωάν. Δ. Μουρέλλος, Ἡράκλειον (Κρήτης).